

1912

70: 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49
52, 53, 54, 55, 56

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῆ 16 Ἰουνίου 1912 | ΑΡΙΘ. 63

« Οἱ δὲ (θιμίμονες) ἐξελοθέντες ἀπήλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπ' ἠθχον ἐν ταῖς ὕδασι ». (Ματθ. γ', 32).

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Ματθ. η', 28-θ', 2).

α'.) ΓΕΡΓΕΣΗΝΟΙ—ΓΑΔΑΡΗΝΟΙ

Περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ βαθυτάτης σημασίας περιεχομένου τοῦ περὶ τῶν δαιμονιζομένων Γεργεσηνῶν Εὐαγγελίου τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἐγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 13 φύλλῳ τοῦ «*Ἱεροῦ Πολυκάρπου*» τοῦ ἔτους 1911 ἱκανά, καὶ παραπέμπομεν τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλομαθῆ ἀναγνώστην, ἵνα ἐκεῖ εὕρῃ ὅ,τι ἀν ποθῆ νὰ μάθῃ περὶ τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς οὕτω καλουμένων δαιμονιζομένων.

Σήμερον ὁ λόγος ἔσται περὶ τοῦ μέρους, ἐνθα ἐγένετο ἡ συνάντησις τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ ἀξίων οἴκτου δαιμονιζομένων τούτων, οἱ ὅποιοι, ὡς φαίνεται, ἐξ ὅλης τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς διηγήσεως, εἶχον αἰσθανθῆ βαθυτάτα τὴν γοητείαν τῆς ἐξαισίας ἐκείνης ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων παρουσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐδοκίμασαν τὴν γλυκύτητα τῆς θείας αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς λαλιᾶς καὶ ὁμιλίας, καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς θείας καὶ σωτηριώδους ἐν τῷ κό-

σῳ ἀποστολῆς του παρεδόθησαν εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ ἔλεος.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ὀνομάζει τὸ μέρος τοῦτο Γέργεσα, ἐξ οὗ καὶ τοὺς κατοίκους Γεργεσηνοὺς. Δουκᾶς δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει τὸν τόπον τοῦτον Γάδηρα, καὶ τοὺς κατοίκους Γάδαρηνοὺς. Πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ δύο αὗται πόλεις Γέργεσα ἢ Γέρσα καὶ Γάδαρα ἢ Γάδηρα ἔκειντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἡ συνάντησις τῶν δαιμονιζομένων μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἔξω τῆς πόλεως πλησίον τῶν μνημάτων λέγουσιν, ὅτι συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων μέρει, τὸ ὁποῖον καὶ διεχώριζε καὶ συνήγου τὰς δύο ταύτας χώρας, καὶ ἐκ τούτου ὁ μὲν Ματθαῖος ἐμνημόνευσε τὰ Γέργεσα, ὁ δὲ Δουκᾶς τὰ Γάδηρα.

Τὸ βεβαιότερον ὅμως εἶνε ὅτι τὰ Γέργεσα ἢ Γέρσα ἦσαν ἄλλη χώρα, καὶ ἄλλη χώρα τὰ Γάδηρα ἢ Γάδαρα ἢ καὶ Γέρσα καλούμενα, μακρὰν δὲ ἀλλήλων κείμενα.

Τὰ Γέργεσα ἦσαν μικρὰ καὶ ἄ-

σημος χώρα παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας κειμένη, ἐν ᾧ τὰ Γάδηρα ἢ Γέρασα ἦσαν πόλις Ἑλληνικὴ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Μητρόπολις τῆς Περαίας, πρωτεύουσα τῆς Δεκαπόλεως ἐπὶ τῆς νοτιωτάτης ὄχθης τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, καὶ ἦτο ἐκ παλαιωτάτων χρόνων πόλις ἑνδοξος καὶ πλουσιωτάτη, παραδεδομένη εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονάς, ἔχουσα μεγαλοπρεπέστατα, πελώρια καὶ κολοσσιαῖα οἰκοδομήματα· καὶ αὐτὰ δὲ ἀκόμη τὰ πεξοδρομία καὶ λιθόστρωτὰ τῆς ὑπερεῖχον καὶ αὐτῶν τῶν πολυτελεστάτων δημοσίων πλατειῶν καὶ λιθοστρώτων καὶ πεξοδρομίων καὶ αὐτῶν τῶν μεγίστων καὶ πλουσιωτάτων πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου πόλεων.

Βεβαίως τὰ Γέρασα ἢ Γάδηρα ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων εἶνε μεταβληθέντα εἰς σωροὺς ἀφώνων καὶ σιωπηλῶν ἐρειπίων, τεθαμμένα ὑπὸ τὸ χῶμα, καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶνε κατοικία ἀνθρώπων· ὁμοίως καὶ αὐτὰ τὰ ἄφωνα καὶ σιωπῶντα ἐρειπία τῶν Γεράσων εἶνε ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτάτων θεαμάτων διὰ τὴν θαυμαστήν καὶ μοναδικήν αὐτῶν μεγαλοπρέπειαν, ἐφάμιλλον τῶν ὁποίων εἰς ὀλίγα μέρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου εὗρίσκει ὁ ἄνθρωπος, διότι ἐδῶ συναντῶνται καταφανῆ ἔχνη τῶν πρώτων γιγαντιαίων οἰκοδομημάτων καὶ κατοικιῶν τῶν

γιγάντων τῶν ὀνομαστῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ὅτι ἔζων ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀκόμη ἀναφανῆ ἐπὶ τῆς σκηνηῆς τοῦ κόσμου τὸ Ἰσραηλιτικὸν Ἔθνος. Ἐδῶ εὗρίσκομεν ἱστορικάς καὶ ἀληθεῖς ἀποδείξεις περὶ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, περὶ τῶν γιγάντων αὐτῶν, τὴν ὑπαρξίν τῶν ὁποίων ἐξήτησαν νὰ διαφιλονεικήσωσι πολλοὶ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος.

Χιλιάδες ἑτῶν παρήλθον, ἀφ' οὗτο ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν Γιγάντων παρήλθεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἀλλὰ τὰ κυκλώπεια ἔργα των, αἱ κολοσσιαῖαι κατοικίαι των, τῶν ὁποίων μόναι αἱ θύραι ἔχουσιν ὕψος δέκα ὄλων πῆχων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ πύλαι ἦσαν πελώριοι μονόλιθοι, προκαλοῦσι τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων, καὶ παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν πλέον ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὁπόσον τὰ γεγονότα, ὅσα ἐξιστορεῖ ἡ Γραφή, εἶνε ἀλήθεια εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁπόσον ἡ τόσον ἀμφισβητηθεῖσα ὑπὸ τῶν σοφῶν ὑπαρξίς τῆς γενεᾶς τῶν Γιγάντων ἦτο παράλογος καὶ ἀσεβής!

Ἡ περὶ τοῦ τόπου λοιπόν, ὅπου ἐγένετο τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, μεταξὺ τῶν δύο Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Λουκᾶ φαινομενικῆ διαφωνία αἴρεται, ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος, Ἰουδαῖ-

ος καὶ Τελώνης μάλιστα ὧν πρότερον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Γαλιλαίας, καὶ γράφων διὰ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ἰουδαίας, ἐπακριβῶς ἐσημείωσε δι' αὐτούς, γινώσκοντας ἄλλως τε καλῶς τὸν τόπον, τὴν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον χώραν, τὰ Γέργεσα, ὅπου τὸ θαῦμα ἔλαβε χώραν. Ἐν ᾧ ὁ Δουκᾶς, Ἕλληνας ὧν καὶ γράφων διὰ τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας των ἐγνώριζον τὰ Γάδηρα ἢ Γέρασα, τὴν ἐπίσημον τότε πόλιν τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δεκαπόλεως, ἐσημείωσεν ὡς τόπον παρὰ τὴν λίμνην, πόλιν γνωστὴν εἰς αὐτούς, ἵνα νοήσωσι ποῦ περὶπου ἔκειντο τὰ Γέρασα, ὅπου ἦτο ὁ τόπος τοῦ θαύματος τῶν δαιμονιζομένων.

β.) ΔΑΙΜΟΝΕΣ—ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΙ

Ἐπάρχουσι λοιπὸν τὰ κακοποιὰ ταῦτα ὄντα ;

Τοῦτο εἶνε φοβερὰ ἀλήθεια, ἡ ὁποία ὀλοτελῶς σήμερον παραβλέπεται. Περὶ ἡμᾶς καὶ πολλάκις πολὺ πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, ὑπάρχουσι τὰ ἀόρατα ταῦτα ὄντα πλήρη κακουργείας καὶ ἀθλιότητος, τὰ ὁποῖα ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας ἐργάζονται πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὁποῖα ἰδίως ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐπὶ γῆς σωματικῆς παρουσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐξήσκησαν ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν

καὶ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀνθρώπων δυστυχῶν, οἱ ὅποιοι καὶ διὰ τοῦτο λέγονται ἐν ταῖς Γραφαῖς δαιμονιζόμενοι.

Καθὼς ὑπάρχει κόσμος ὑλικός, οὕτως ὑπάρχει καὶ κόσμος πνευματικός. Ἐν ᾧ δὲ ὁ κόσμος ὁ ὑλικὸς εἶνε ἀδρανῆς καὶ στερεῖται νοήσεως, θελήσεως καὶ ἐλευθερίας, ὁ πνευματικὸς κόσμος εἶνε πεπραιοισμένος διὰ νοήσεως, διὰ θελήσεως, δι' ἐλευθερίας. Κρᾶμα τῶν δύο τούτων κόσμων, τοῦ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ, τὸ συναμφοτέρον ὕλης καὶ πνεύματος, εἶνε ὁ ἀνθρώπος, ὅστις κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἀνήκει εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον, κατὰ δὲ τὴν ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον τὸν πνευματικόν.

Ὁ κόσμος ὁ πνευματικὸς ἐδημιουργήθη πρῶτος, καὶ κατόπιν ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος ὁ ὑλικός, ὡς τὸ λέγει τὸ πρῶτον ἐδάφιον, ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ Παλαιὰ Διαθήκη «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν», ὅπου ὑπὸ τὴν λέξιν οὐρανὸν νοοῦμεν τὸν οὐράνιον κόσμον, τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, καὶ ὑπὸ τὴν λέξιν γῆν τὸν ὑλικὸν κόσμον, τὴν γῆν καὶ ὅλα τὰ ὑλικά μέρη τοῦ σύμπαντος.

Ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων περιλαμβάνει τοὺς Ἄγγελους, τοὺς ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς· οἱ μὲν ἀγαθοὶ Ἄγγελοι εἶνε «πνεύματα

λειτουργικά πρὸς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν», ὡς λέγει ἡ Γραφή· οἱ δὲ πονηροὶ καὶ αὐτοὶ εἶνε πνεύματα, τὰ ὁποῖα ὁμοῦς, «ὡς λέοντες ὠρνόμενοι περιέρχονται ζητοῦντες τίνα καταπίωσι» συμφώνως πρὸς τὰς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν. Οἱ πονηροὶ οὗτοι ἄγγελοι λέγονται καὶ δαίμονες, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐπλάσθησαν τὸ κατ' ἀρχὰς ἀγαθοί, ἀλλ' ἀποστατήσαντες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπαρθένητες καὶ ἐπαναστατήσαντες κατὰ τοῦ θελήματος τοῦ Ὑψίστου, καὶ θελήσαντες νὰ θέσωσι τὸν θρόνον τῶν ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐξ ἑωσφορικῆς ἀλαζονείας, ἡ ὁποία εἶνε ἡ πρώτη θανάσιμος ἁμαρτία, ἣτις συνετάραξε τὸν οὐράνιον κόσμον, ἡ ὁποία ἐξεδίωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἐκ τοῦ Παραδείσου, καὶ ἡ ὁποία ἔφερε καὶ φέρει πάντοτε καὶ σήμερον ἄνω κάτω τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πονηρὰ ταῦτα ὄντα ἀπεγυμνώθησαν ἔκτοτε τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐξέπεσον τῆς πρώτης τιμῆς καὶ δόξης, καὶ κατεταρταρώθησαν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ σκότους, ὅπου ἔστησαν τὸν θρόνον καὶ τὴν βασιλείαν τῶν πρωτοστατοῦντα ἔκτοτε παντὸς σκοτίου, κακεντρεχοῦς καὶ καταχθονίου ἔργου καὶ σκοποῦ.

Τὰ σκοτεινὰ ταῦτα καὶ πονηρὰ πνεύματα ὑπάρχουσι πράγματι καὶ ἀλήθεια. Τοῦτο εἶνε ἀλήθεια

φοβερά, ἀλήθεια περὶ τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἐν τῷ «Ἱερῷ Πολυκάρπῳ» (βλέπε φυλλάδιον 2 Ἰουνίου 1911 ἀριθμ. 13), ἀφιερῶσαμεν σαφῆ καὶ σοβαρὰν μελέτην, ἀλήθεια περὶ τῆς ὁποίας καὶ αἱ ἐν πολλῇ ὑπολήψει εὐρισκόμενα τὴν σήμερον ἔρευναι καὶ σπουδαὶ περὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων ὑπερφθόνους παρέχουσι καθ' ἑκάστην τὰς ἀποδείξεις, ἀλήθεια περὶ τῆς ὁποίας ἐπιφυλασσόμεθα νὰ λαλήσωμεν καὶ ἄλλοτε, ἵνα τὸ βαθὺ καὶ μυστηριώδες περιεχόμενον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς αὐρίου καταστῆ σαφές καὶ ἐναργές καὶ φωτεινὸν ἐξ ὅλων τῶν σημείων καὶ μερῶν, ὁπόθεν ἂν θέλῃ τις νὰ μελετήσῃ αὐτό.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Αὐριον Κυριακὴν 17 Ἰουνίου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ἱερουσαλὴμ τῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ Μελαντίας.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ Μαργνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Κασιναβάκης π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ Μορτακίων.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΕΝ ΒΑΒΥΛΩΝΙ

Χρόνος: 605—603 π. χ.—Τόπος: Βαβυλών.

« Καί ἔθετο Δανιήλ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῆ (=μικροθῆ) ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως (=ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων τοῦ βασιλέως), καὶ ἐν τῷ οἴνῳ ἀπὸ τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ· καὶ ἤξιωσε (=παρεκάλεσε) τὸν ἀρχισυννοῦχον ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῆ (μικροθῆ) ». (Δαν. α'. 8).

Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσωρος μετὰ τὴν νίκην ἀπαχθέντων αἰχμαλώτων ἦσαν νέοι τινὲς ἐκ τῶν καλλίστων Ἰουδαϊκῶν οἰκογενειῶν. Πρῶτος δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁ μέλλων προφήτης Δανιήλ, τότε ἄγνωστος, ἀλλ' ἐξ ἐνδόξου καταγόμενος γένους. Οὗτος δύναται νὰ ἦναι λαμπρὸν παράδειγμα διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς νεολαίαν.

Ἡ ἰδεώδης νεολαία εἶναι ἐνώπιον ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ὁ Δανιήλ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἐνδεδειγμένος διὰ φυσικῆς ὠραιότητος καὶ νοημοσύνης, διὰ δυνάμεως τῶν πεποισήσεων καὶ διὰ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ εἰλικρινείας.

Ὁ Δανιήλ, ἐν τῷ 14ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του ἀπήχθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα, ὅπου διέμενε καθ' ὅλα τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας. Ἐγένετο μέγας πολιτικός, πολυμαθὴς ἐπιστήμων καὶ προφήτης τοῦ εὐγενεστάτου χαρακτήρος. Ἐκτελέσας δὲ μέγα ἔργον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπῆλθε κατὰ τὸ 85ον ἡ

καὶ πλέον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἵνα σταθῆ πρὸ τοῦ αἰωνίου Βασιλέως.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ Δανιήλ.

Ἰον. Ὁ Δανιήλ ἔσχε τὴν καλλίστην βάσιν διὰ τὴν μόρφωσιν χαρακτήρος ἐν τῇ πρωΐμῳ θρησκευτικῇ μορφώσει του. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πέπλος σιγῆς καλύπτει τὸν οἶκον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ παιδευσίν του· καὶ ὁμῶς ὡς διὰ ἡμιανοίκτου θυρίδος ἔχομεν φῶς ἀμυδρὸν περὶ τοῦ οἴκου, ὅπου ἐγεννήθη· ἔχομεν ὑπαινιγμούς τινας περὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν γονέων του.

Τὰ ὀνόματα τὰ δεδομένα εἰς αὐτὸν ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς συναιχμαλώτους του νέους, δηλοῦσι τὸν θρησκευτικὸν χαρακτήρα τοῦλάχιστον τῶν μητέρων αὐτῶν. Τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐσήμαινε συνήθως γεγονός, ἐπιθυμίαν ἢ ἐλπίδα ἐν σχέσει μὲ τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐδίδοτο· ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ τὰ ὀνόματα τῶν νέων τούτων τόσον σημαντικὰ ἦσαν! Δανιήλ—Θεὸς εἶναι ὁ κριτής. Ἄνανι-

ας = ὁ Θεὸς εἶναι φιλόανθρωπος. Μισαήλ = Οὗτος εἶναι ὡς Θεός. Ἄζαριᾶς = ὁ Θεὸς εἶναι βοηθός. Ἄναμ-φιδόλωσ δὲ ἐκεῖναι αἱ μητέρες ἦσαν εὐσεβεῖς, ἐπιθυμοῦσαι νὰ ὑπενθυμι-ζωσιν εἰς τὰ τέκνα των ταύτας τὰς ἀληθείας· εἰς τὰ ὀνόματα ταῦτα αὐ-ται ἐξέχεον τὰς καρδίας των· οἱ οἴ-κοι, ἐκ των ὁποίων οἱ νέοι αἰχμάλω-τοι ἐξήλθον ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς ὕγιᾶ καὶ ὠφέλιμον παιδείαν· τοιοῦτοι δὲ οἱκοὶ δίδουσι τόνον καὶ ἡδύτητα εἰς τὸν χαρακτήρα· [οἱτοὶ εἶναι μεγα-λειότερας ἀξίας τῆς ἀξίας βασιλείας ἢ πλούτου· εὐλογημένη ἡ νεολαία ἡ ἐξερχομένη εἰς τὸν κόσμον ἐξ εὐσε-βοῦς οἴκου μὲ τὰς εὐλογίας θρη-σκευτικῆς μητρὸς.

2ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος μὲ ὠρι-σμένον σκοπὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ του εἶ-χεν ἀποφασίση νὰ πράττῃ τὸ εὐθές, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ζωὴ του προέβαινεν οὐχὶ μὲ πονηρίας καὶ στρατηγηματι-κὴν, ἀλλὰ μὲ τὸν σταθερὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὸν Θεὸν πιστότητος· ὑπῆρ-χεν ἐν αὐτῷ βαθὺς καὶ ἐγκάρδιος σκοπός· εἰς τὸν Δανιὴλ δὲν ὑπῆρχεν οὐτιδανὴ καύχησις ἢ μεγαλαυχία, ἀλλ' ἤρεμος προσήλωσις εἰς τὸν σκο-πὸν του ὡς εἰς πολικὸν ἀστέρα· ὅ-λος ὁ φυσικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτήρ του διεφαίνετο ὀπισθεν των πράξε-ών του, καὶ ὅλας αἱ δυνάμεις του ἦ-σαν καθιερωμέναι εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Δανιὴλ ὠμοίαζε μὲ θωρηκτόν, τὸ ὁ-ποῖον ὡς πετῶσα δυνάμεις σαρῶνει πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θα-λάσσης· ἡ πυροβολικὴ δυνάμεις του

ἢ καταστρεπτικὴ ἐκθαμβοῖ πάντα θεατὴν. Πόθεν δὲ πηγάζει αὕτη; Κἀτῶ ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου ὑπάρ-χει κεκρυμμένη ἡ δυνάμεις, ἥτις ἐ-ξουσιάζουσα κυβερνᾷ καὶ ἐξακοντι-ζει ἐκεῖνους τοὺς κεραυνοὺς· ἀκρι-βῶς οὕτω βαθὺς καὶ ἀήτητος σκο-πὸς ἐνεργεῖ καὶ ἐξουσιάζει ὅλας τὰς ιδιότητας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Ὁ Βήκονσφηλδ ἐξωσογνήθη ὑπὸ τοιοῦτου σκοποῦ· ὅτε τὸ πρῶτον προ-σεπάθησε νὰ ὀμιλήσῃ ἐν τῇ Βουλῇ των Κοινοτήτων ἐλευάσθη μέχρις οὗ ἠναγκάσθη νὰ παύσῃ ὀμιλῶν. Στρα-φεις δὲ τότε εἶπε : Ὁ ἄλλοθ καιρός, καθ' ὃν θὰ με ἀκούσητε». Εἶχεν ὠρισμένον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον στα-θερῶς ἐπιδιώξας ἐπέτυχε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα του.

Ὁ Νεεμίας ὠθεῖτο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπισκευὴν των τειχῶν τῆς Ἱερου-σαλήμ, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τινα συνδι-άσκεψιν· καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη : « Ἔργον μέγα ποιῶ, καὶ οὐ δυνήσο-μαι καταβῆναι». (Νεεμ. στ' 3)· καὶ ἐπέτυχε διότι δὲν ἐξέκλινε τοῦ σκο-ποῦ του. Οὐδεὶς ἄς ἐκκλίνῃ ὑμᾶς τοῦ σκοποῦ τοῦ μορφῶσαι χαρα-κτῆρα ὠραῖον καὶ εὐγενῆ.

3ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος εὐσυνεί-δητος. Εἶχε τι πλεῖον τῆς θελήσεως, πλεῖον τοῦ σκοποῦ. Εἶχεν ἀρχάς, καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πράττῃ τὸ εὐθές· εἶχε ζῶσαν ἠθικὴν φύσιν, εἶχε συνείδησιν. Αὕτη ἦτον ἡ ῥητὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἐντολή. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἡ συνείδη-σις του ἦτο καλλιεργημένη καὶ πε-

φωτισμένη, μέχρις οὗ οὗτος ἐπληρώθη με ἔνθεον ἀπόρασιν νὰ εὐρίσκη τὸ εὐθέε, καὶ πάση θυσίᾳ, νὰ πράττη τοῦτο.

Ὁ Δανιὴλ ἦτο ὑπερεχόντως γενναῖος, καὶ ὅμως ἐν πρᾶγμα ἐφοβείτο· ἡ ἁμαρτία ἦτο ἡ φρίκη του, ἡ ἀνομία ἦτον ὁ τρόμος του.

Ἐφοβείτο μὴ μιάνη ἑαυτὸν· ἡ ἁμαρτία μιαίνει· ἡ ἁμαρτία μολύνει· ἡ ἁμαρτία υποδιβάζει καὶ ἐξευτελίζει· ἐφοβείτο μὴ μιανθῆ με τὸ βορβορώδες σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς γεέννης.

4ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος με αὐτεξουσιότητα. Πᾶν ὅ,τι ἡ αὐλή τῆς Βαβυλῶνος ἠδύνατο νὰ προσφέρει αὐτῷ, ἦτο ἐκτεθειμένον ἐνώπιόν του. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν πᾶσα πολυτέλεια, πᾶσα τρυφή· τὰ φαγητά, οἱ σπάνιοι οἶνοι καὶ αἱ κολακείαι τῆς αὐλῆς ὑπῆρχεν ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ καλλιεργημένη διαφθορὰ αὐτῆς· ἡ πολυτέλεια, αἱ ἀπάται καὶ αἱ τελειοποιημέναι κακίαι· πάντα ἦσαν αἴφνης πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἄλλ' οὗτος ἔθετο κατὰ μέρος πᾶσαν φωνὴν Σειρήνος, καὶ ἀντέστη εἰς πᾶν θέληγητρον Κίρκης, προτιμήσας τὴν ἐγκράτειαν τῆς αὐτοσυγκαταβάσεως, ἀπλοῦν ὕδωρ τῶν νοσπηγῶν ποτῶν, λιτὴν διαίταν ὀσπριῶν τῶν πολυτελῶν φαγητῶν.

Ἡ αὐτοσυγκατάβασις εἶναι ἡ καταστροφὴ τοσοῦτων λαμπρῶν καὶ εὐελπίδων νέων. Οὗτοι ἀνατέλλουν ὡς φωτεινοὶ ἀστέρες, ἀλλὰ πίπτουν

δι' αὐτοσυγκατάβασιν ὡς ἐξαφανιζόμενα μερέωρα.

5ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος εὐγενῆς καὶ φιλόφρων. Ἡ ἄκαμptos αὐτοῦ θέλησις ἐκρατεῖτο ἐν τελείᾳ ὑποταγῇ ὑπὸ φαίδρον καὶ εὐμενῆ τρόπον. Αὐταὶ αἱ εὐγενεῖς καὶ εὐάρεστοι ἰδιότητες εἶναι καθήκοντα, ὅσον περιπλέον εἶναι καὶ θεμελιώδεις ἀρχαί. Αὐταὶ ἐξ ἴσου κοσμοῦσι καὶ ἐξωραΐζουσι τὸν χριστιανικὸν χαρακτήρα. Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων ἀνήκει εἰς τὴν ἠθικὴν, καὶ ἡ φιλοφροσύνη εἶναι καθήκον· εὐμενῆς ἀνταπόκρισις εἰς τοὺς ὁμοίους σημαίνει χριστιανικὸν χαρακτήρα· αὕτη εἶναι χεῖρ χαλύβδινος ἐν περιχειρίδι ἐκ βελούδου, ἣτις κάμνει τὸ μέγιστον ἔργον τοῦ κόσμου.

6ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος με θρησκευτικὰς πεποιθήσεις. Πίστις εἰς Θεὸν ἦτο ἡ ἔμπνευσις τῆς ζωῆς του· τὸ ἀνένδοτόν του δὲν ἦτο ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἰδιοσυγκρασίας· εἶχε βαθείας πεποιθήσεις περὶ Θεοῦ, περὶ καθήκοντος, περὶ προορισμοῦ καὶ περὶ αἰωνιότητος· ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἦτο ὁ ὑπέρτατος αὐτοῦ νόμος καὶ ὁ Ἰεχοῦθ ὁ βασιλεὺς του. Θρησκευτικὴ πεποιθήσις εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ εὐθέος καὶ εὐγενοῦς χαρακτήρος.

Ἡ νέκη τοῦ Δανιὴλ.

Τοιοῦτος ὡς ὁ τοῦ Δανιὴλ χαρακτήρ εἶχε φυσικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγὴ ὡς γενικὸς κανὼν, κάμνουν τὸ σῶμα. Βλέ-

πομεν δὲ τοῦτο τὸ γεγονός εἰς τὸ ἐ-
ρυθρὸν καὶ ἐξωδηκὸς πρόσωπον τοῦ
μεθύσου, εἰς τὸ στενὸν μέτωπον τοῦ
ἐγκληματίου καὶ εἰς τὴν ἀπολεσθεῖ-

ἐγκρατείας του ἐγένετο ὁ ὠραιότερος
νέος ὄλων τῶν τρεφόμενων μὲ βασι-
λικά ἐδέσματα.

2ον, Οὗτος ὁ χαρακτήρ εἶχε κοι-

Ο ΕΛΕΑΖΑΡ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΩΝ ΤΗΝ ΡΕΒΕΚΑΝ

σαν ζωτικότητα καὶ ῥώμην τοῦ ἀ-
κολάστου. Βλέπομεν τοῦτο εἰς τὴν
νωθρότητα καὶ ἡλιθιότητα τοῦ λαι-
μάργου. Ἰδία περὶ τοῦ ἀλκοῦλ δια-
κεκριμένος ἰατρός λέγει, «εἶναι κα-
θηκόν μου νὰ ὁμολογήσω ἔτι τὸ ἀλ-
κοῦλ, ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ μορ-
φάς, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸν
ἄνθρωπον, ἔτι δὲν εἶναι τροφή, ἔτι
εἶναι ὁ προδοτικώτατος καὶ ἐπιθου-
λότατος καταστροφεὺς τῆς υἰείας,
τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς». Ὁ Δα-
νιὴλ διὰ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς

νωνικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Δανιὴλ
διὰ τοῦ χαρακτήρος του ἐκέρδησε
τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλ-
λων. Οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς εἶ-
χον ἐλκυσθῆ ἔν στοργῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ κακία οὐδὲν πληράνει τοῦ-
ναντίον αὐτῆ ἐν τέλει κερδαίνει τὴν
καταφρόνησιν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ
αὐτὴ ἢ κακὴ καὶ ἄδικος κοινωνία
θὰ καταφρονήσῃ τὰ πεπτωκότα αὐ-
τῆς μέλη ἐν τῇ καταστροφῇ αὐτῶν.

Ὁ Δανιὴλ ἐκέρδησε δύναμιν καὶ
ἐπιρροὴν εἰς τοὺς αὐλικούς κύκλους.

διὰ τῆς καθαρότητος καὶ εὐγενείας τοῦ χαρακτήρος του.

3ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐδείχθη εἰς διανοητικὰς ὑποθέσεις. Ὁ Δανιὴλ εἶχε διαπεραστικόν νοῦν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν ἤτο σοφός· δὲν εἶχεν ἀποξηράνει καὶ φθείρει τὸν νεανικόν του νοῦν ἐν φλεγούσαις οἰνοποσίαις· ὑγιῆς στόμαχος κατεργάζεται ὑγιᾶ νοῦν.

Πολλοὶ φύσει εὐφυεῖς παρέρχονται ὡς μετέωρα ἔνεκα τῆς ἀκρασίας των· καὶ ἄλλοι καθαροὶ καὶ ἐγκρατεῖς ὑφούνται ὡς αὐξάνοντα ῥόδα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δόξης.

4ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐκέρδησε πολιτικὰς τιμὰς. Καὶ ἐν Βαβυλῶνι ἠ τιμιότης καὶ ἠ ἀγαθότης ὠμίλησαν. Ὁ χαρακτήρ ὕψωσε τὸν Δανιὴλ εἰς βαθμὸν καὶ δύναμιν· ὁ χαρα-

κτήρ ἐκράτησεν αὐτὸν ἐν τῇ ὑψηλῇ θέσει του· ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶναι τὸ ἀμετάβλητον ἀλλὰ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀληθοῦς καὶ εὐγενοῦς χαρακτήρος.

5ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐκέρδησε εὐλογημένα πνευματικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Δανιὴλ ἠγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἐξῆ, ἐν κοινῶνι μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐγνώριζε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τοῦτο. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔδωκεν αὐτῷ πνευματικὴν διαγνωστικότητα. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ κάλλιστος ἐν τῷ σύμπαντι διδάσκαλος. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θέτει εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅπως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δανιὴλ, τηλεσκοπίον δι' οὗ διακρίνομεν τὸ αἰώνιον στερέωμα τῆς θείας ἀληθείας. * *

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 φυλλαδίου).

Καὶ ὁ Παμφίλιος διηγῆθη, ὅτι οἱ χριστιανοί, τοὺς ὁποίους συνέλαβον αἱ ἀρχαί, εἰδοποίησαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν περὶ τῆς θέσεώς των τὴν κοινότητά των. Ὁ γέρον Κύριλλος, γνωρίζων τὰς σχέσεις τοῦ Παμφιλίου πρὸς τὸν Ἰούλιον, τὸν ἐπε-

φόρτισε νὰ υπάγῃ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, ὅπως μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν. Οἱ χριστιανοὶ δὲν ζητοῦσι χάριν. Οὗτοι θεωροῦσι τὴν ἀποστολὴν των ὡς μαρτυρίαν περὶ τῆς ἀληθοῦς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσωσι

τούτο διὰ τοῦ μακροῦ ὀγδοηκονταε-
 τοῦς βίου των καὶ δύνανται τώρα ἐ-
 πίσης νὰ τὸ πιστοποιήσωσιν ἔστω
 καὶ παραδιδόμενοι εἰς μαρτυρικὸν
 θάνατον.

Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο τοῖς ἦτο
 ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ὁ δὲ σαρκικὸς
 θάνατος ὅστις εἶναι ἀναπόφευκτος
 δι' αὐτούς, θὰ ἦτο ἐπίσης οὐχὶ ἐπί-
 φοβος, ἀλλὰ χαρμόσυνος εἴτε οὗτος
 ἠθέλεν ἐπακολουθήσει ἀμέσως, εἴτε
 μετὰ πεντήκοντα ἔτη.

Ἄλλ' οὗτοι ἐπεθύμουν ὅπως ἡ
 ζωὴ των χρησιμεύσει πρὸς ὄφελος
 τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως δὲ ἐξαπέ-
 στειλαν τὸν Παμφίλιον, ἵνα διενερ-
 γήσῃ, ὅπως ἡ διαδικασία γίνῃ δη-
 μοσία.

Τὸν Ἰούλιον ἐξέπληξεν ἡ αἴτησις
 τοῦ Παμφιλίου, ἀλλ' ὑπεσχέθη νὰ
 πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐξηρητᾶτο ἀπ' αὐτόν.

— Σοῦ ὑπεσχέθην τὴν ἐπέμβα-
 σίν μου, — εἶπεν ὁ Ἰούλιος, — ἀλλὰ
 τὸ ὑπεσχέθην χάριν τῆς φιλίας μου
 διὰ σὲ καὶ ἐκείνου τοῦ ἰδιαιτέρου ἀ-
 γαθοῦ, ἠπίου αἰσθήματος, τὸ ὅποion
 πάντοτε μοῦ ἐνέπνευσε. Ἄλλὰ χρε-
 ωστῶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὴν διδα-
 σκαλίαν σας θεωρῶ ὡς τὴν μᾶλλον
 τρελλήν καὶ ἐπιβλαβή! Ἐμπορῶ νὰ
 κρίνω περὶ τούτου, διότι ὁ ἴδιος, ὅ-
 χι πρὸ πολλοῦ, εἰς στιγμὴν ἀπο-
 γοητεύσεως καὶ ἀρρωστημένης κα-
 ταστάσεως, δηλαδὴ εἰς πνευματικὴν
 κατὰπτωσιν, πάλιν συνεμερίζομένην
 τὰς βλέψεις σας καὶ πάλιν ὀλίγον
 ἔλειψε ν' ἀφίσω τὸ πᾶν καὶ νὰ ἔλθω
 εἰς σᾶς. Γνωρίζω ποῦ στηρίζεται ἡ

πλάνη σας, διότι ἀπὸ αὐτὴν ἐπέρα-
 σα καὶ ἐγώ. Αὐτὴ βασίζεται εἰς τὴν
 ἀγάπην διὰ τὸν ἑαυτόν σας, εἰς τὰ
 ἀδύνατα ἐν γένει πνεύματα καὶ εἰς
 τὴν ἀρρωστημένην ἐξασθένειάν σας.
 Αὐτὴ εἶναι πίστις τῶν γυναικῶν
 καὶ διόλου δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνδρας!

— Ἀλλὰ διατὶ αὐτό;

— Διότι σεῖς ἀπὸ ὑπερηφάνειαν,
 ἀντὶ μὲ τὴν ἐργασίαν σας νὰ συμμε-
 τέχητε εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κρά-
 τος κατὰ τὰς ὑπηρεσίας σας ν' ἀ-
 ποκτᾶτε ὅλον ἐπιπλέον περισσότερον τὴν ὑ-
 πόληψιν τῶν ἀνθρώπων, σεῖς αἴφνης
 μὲ τὴν ὑπερηφάνειάν σας ἀναγνω-
 ρίζετε ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους ἴσους,
 μὲ τὸν σκοπὸν κανεῖς νὰ μὴ θεωρή-
 σῃ τὸν ἑαυτόν του ἀνώτερον, ἀλλ' ἐξ
 ἐναντίας νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του
 ἴσον μὲ τὸν Καίσαρα. Σεῖς αὐτὸ σκέ-
 πτεσθε καὶ διδάσχετε καὶ τοὺς ἄλ-
 λους νὰ τὸ σκέπτωνται. Καὶ διὰ
 τοὺς ἀδύνατους, καθὼς καὶ διὰ τοὺς
 ἀκνηροὺς τὸ δελέασμα αὐτὸ εἶναι ση-
 μαντικόν! Ἐναντὶ ἐργασίας, κάθε
 δοῦλος ἐξαφνα θὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυ-
 τόν του ἴσον μὲ τὸν Καίσαρα. Ἄν
 οἱ ἄνθρωποι σᾶς ἤκουον, ἡ κοινωνία
 θὰ κατεστρέφετο καὶ ἡμεῖς ἄλλοι θὰ
 ἐπεστρέφομεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς
 ἀγριότητος. Σεῖς εἰς τὸ κράτος κη-
 ρύετε τὴν ἐκμηδένισιν αὐτοῦ τοῦ
 κράτους. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς σας
 ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κράτος! Ἄν αὐτὸ
 δὲν ἦτο καὶ σεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχετε.
 Σεῖς ἄλλοι θὰ ἦσθε δοῦλοι τῶν Σκυ-
 θῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἢ τῶν πρώτων,
 οἱ ὅποιοι θὰ ἐμάνθανον περὶ τῆς ὑ-

πάρξεώς σας. Σεῖς εἰσθε καθὼς τὸ ἀπόστημα, τὸ καταστρέφον τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ φανῆ καὶ νὰ διατηρηθῆ μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα.

Καὶ τὸ ζῶν σῶμα εὐρίσκεται εἰς πάλην μὲ αὐτὸ καὶ τὸ ὑπέρνικᾶ ! Τὸ ἴδιον ἡμεῖς κάμνομεν μὲ σᾶς καὶ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴ τὸ κάμωμεν. Παρ' ἔλλην τὴν ὑπόσχεσίν μου νὰ σε βοηθήσω διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας σου, θεωρῶ τὴν διδασκαλίαν σας πάρα πολὺ βλαβεράν καὶ ποταπήν. Καὶ ποταπήν, διότι θεωρῶ ὅτι νὰ κατρώγη· κάνεις τὸν μαστὸν, ὁ ὁποῖος τὸν τρέφει οὔτε τίμιον εἶναι, οὔτε δίκαιον ! Νὰ ὠφελῆσθε ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ εὐνομουμένου κράτους καὶ νὰ μὴ λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν πρόσδοον αὐτοῦ τοῦ κράτους ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ ζητῆτε τὴν καταστροφὴν του.

— Οἱ λόγοι σου—εἶπεν ὁ Παμφίλιος, θὰ ἦσαν πολὺ δίκαιοι, ἂν ἡμεῖς πραγματικῶς ζῶμεν ὅπως νομίζεις. Ἄλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις τὴν ζωὴν μας καὶ διὰ τοῦτο ἐσχημάτισες λελανθασμένην ἰδέαν δι' αὐτήν. Εἰς σᾶς, μὲ τὴν συνήθειαν σας εἰς τὴν πολυτέλειαν, θὰ εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῆτε πόσον ὀλίγον χρειάζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ὑπάρχη χωρὶς στερήσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη τοιουτοτρόπως, ὥστε, διατελῶν εἰς καλήν κατάστασιν, ἡμπορεῖ μὲ τὰς χεῖράς του νὰ κερδήσῃ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν του. Καὶ ζῶντες μὲζύ, ἡμποροῦμεν μὲ τὴν ἐργασίαν, ἀπὸ κοινοῦ, νὰ

θρέψωμεν χωρὶς κόπον καὶ τὰ τέκνα μας καὶ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ὑποστηρίζεις ὅτι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ διεγείρομεν εἰς τὸν δούλον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ Καίσαρ.

Ἐξ ἐναντίας καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον κηρύττομεν ἓν πρᾶγμα : Τὴν ὑπομονὴν, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς τίποτε δὲν γνωρίζομεν καὶ τίποτε δὲν ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰς κυβερνητικὰς ὑποθέσεις.

Μόνον ἓν πρᾶγμα γνωρίζομεν ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ ἀγαθὸν μας κεῖται ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀγαθὸν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ζητοῦμεν τὸ ἀγαθὸν αὐτό. Καὶ τὸ ἀγαθὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς τὴν ἐνότητά των.

— Ἄλλ' εἰπέ μου, Παμφίλιε, διατι οἱ ἄνθρωποι σᾶς φέρονται μὲ τόσην ἔχθραν καὶ σᾶς καταδιώκουν καὶ σᾶς κατατρέχουν καὶ σᾶς φονεύουν. Διατι ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σας τῆς ἀγάπης προκύπτουν αἱ φιλονεικίαι ;

Ἡ αἰτία αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἐξω ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡμεῖς βάζομεν ὑπεράνω ὅλων τὸν θεῖον νόμον, τὸν διευθύνοντα καὶ τὴν συνείδησίν μας καὶ τὴν διάνοιαν. Ἡμποροῦμεν νὰ ἐκτελῶμεν μόνον ἐκεῖνους τοὺς κυβερνητικοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς θεῖους. «Τὰ Καίσαρος, Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.» Ἰδοῦ, ἔνεκα τούτου οἱ ἄνθρωποι μᾶς καταδιώκουν. Νὰ

ἐμποδίσωμεν αὐτὴν τὴν ἐχθραν ἕναντίον μας, ἢ ὁποῖα δὲν πηγάζει ἀπὸ ἡμᾶς, δὲν εἶναι δυνατὸν, διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ παύσωμεν νὰ ἐννοῶμεν ἐκείνην τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἐνοήσαμεν καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν ἐναντίον τῆς συνειδησῶς μας καὶ τῆς διανοίας. Περὶ αὐτῆς τῆς ἐχθρας, τὴν ὁποῖαν ἡ πίστις μας προκαλεῖ εἰς ἄλλους ἐναντίον μας, ὁ Διδάσκαλος μας εἶπε :

«Μὴ νομίσητε ὅτι ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν».

Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασεν ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ἐχθραν καὶ ἡμᾶς τοὺς μαθητάς του πολλὰς φορὰς προειδοποίησε περὶ αὐτῆς :

«Ἐμέ, — ἔλεγεν Οὗτος — ὁ κόσμος πρῶτον μεμίσηκεν, ἦν γὰρ πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Ἔρχεται ὄρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ».

«Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν».

«Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ κρίσις ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς, ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰς ἔργα».

«Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία·

Ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν. Τὰ πρόβατα ἀκούουσι τῆς φωνῆς τοῦ ποιμένου καὶ αὐτῷ ἀκολουθοῦσιν ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ».

Καὶ δὲν θὰ ἀπολεσθῇ τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ θὰ αὐξήσῃ προσελκύνον πρὸς ἑαυτὸ νέα πρόβατα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διότι : «Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει». Ναί, — τὸν διέκοψεν ὁ Ἰούλιος — ἀλλὰ μήπως πολλοὶ εἰλικρινεῖς ὑπάρχουν μεταξύ σας ; Συχνὰ σὰς κατηγοροῦν ὅτι μόνον προσποιεῖσθε ὅτι εἰσθε μάρτυρες καὶ ὅτι εἰσθε πρόθυμοι νὰ καταστραφῆτε χάριν τῆς ἀληθείας. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν εὐρίσκεται μὲ τὸ μέρος σας. Εἰσθε ὑπερήφανοι παράφρονες, καταστρέφοντες ὅλας τὰς βάσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς !

Ὁ Παμφίλιος οὐδὲν ἀπήντησε μετὰ θλίψεως παρετήρει τὸ Ἰούλιον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰούλιος ἔλεγε ταῦτα, εἰς τὸ δωμάτιον εἰσώρμησεν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Παμφιλίου καὶ προσεκολλήθη εἰς τὸν πατέρα του.

Παρ' ὅλας τὰς θωπείας τῆς συζύγου τοῦ Ἰουλίου, τὴν ἐγκατέλιπε καὶ προσῆλθε πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Παμφίλιος ἀνέπνευσεν, ἐθώπευσε τὸν υἱὸν καὶ ἠγέρθη, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ἐκράτησεν αὐτὸν παρακαλῶν, ἵνα μείνῃ καὶ συνδιαλεχθῇ ἀκόμη μετ' αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ νὰ γευματίσῃ.

Ἄπορῶ — εἶπεν ὁ Ἰούλιος — διότι

ἐνυμφεύθης καὶ ἔχεις τέκνα. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σεῖς οἱ χριστιανοὶ ἠμπορεῖτε μὲ τὴν ἔλλειψιν ἰδιοκτησίας ν' ἀνατρέφετε τέκνα ; Πῶς αἱ μητέρες σας ἠμποροῦν νὰ ζοῦν μὲ ἡσυχίαν, γνωρίζουσαι τὴν ἔλλειψιν ἐξασφαλίσεως διὰ τὰ παιδιὰ τῶν ;

— Διατὶ τὰ παιδιὰ μας εἶναι ὀλιγώτερον ἐξησφαλισμένα ἀπὸ τὰ ἰδικά σας ;

Βέβαια, διότι σεῖς δὲν ἔχετε δούλους, δὲν ἔχετε περιουσίαν. Ἡ σύζυγός μου κλίνει πολὺ εἰς τὸν χριστιανισμόν, αὐτὴ μάλιστα πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἠθέλησε ν' ἀφίση τὴν σημερινὴν ζωὴν. Ἦθελα καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω μαζύ της. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἐφόβιζεν ἡ ἔλλειψις ἐκείνη τῆς ἐξασφαλίσεως, ἡ ἀνάγκη δηλαδὴ ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ περιήρχοντο τὰ παιδιὰ της καὶ ἐγὼ πληρέστατα τὸ ἐπεδοκίμασα. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας μου.

Εἶχα ἀηδιάσει ὄλην τὴν ζωὴν μου καὶ ἠθελα ν' ἀφίσω τὸ πᾶν. Ἀλλ' αἶφνης, πρῶτον μὲν οἱ φόβοι τῆς συζύγου μου καὶ ἔπειτα αἱ ἐξηγήσεις

τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἐθεράπευε, μὲ κατέπεισαν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, καθὼς σεῖς ζητε, εἶναι δυνατὴ καὶ ὠραία διὰ τοὺς ἀγάμους καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν οἱ οἰκογενειάρχαι καὶ αἱ μητέρες μὲ τὰ παιδιᾶτων δὲν ἔχουν θέσιν. Ὅτι ἡ ζωὴ, καθὼς τὴν ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ζωὴ αὐτῆ, δηλαδὴ τὸ ἀνθρώπινον γένος πρέπει ἐξάπαντος νὰ παύσῃ ! Τοῦτο εἶναι φυσικὴ συνέπεια. Διὰ τοῦτο ἡ παρουσία σου μὲ τὸν υἱόν σου πάρα πολὺ μ' ἔκαμε ν' ἀπορήσω.

— Δὲν ἔχω μόνον ἓνα υἱόν. Ἄφισα εἰς τὸ σπίτι τριετὴ κόρην καὶ νεογέννητον υἱόν.

— Ἐξηγήσέ μου πῶς αὐτὸ συμβαίνει ; Δὲν τὸ ἐννοῶ. Ἦμην ἔτοιμος τὸ πᾶν ν' ἀφίσω καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω. Ἀλλ' ἔχω παιδιὰ καὶ ἐνόησα, ὅτι ὅσῳ καὶ ἂν ἦτο αὐτὸ καλὸν δι' ἐμέ, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσω τὰ παιδιὰ μου καὶ ἔμεινα, χάριν των, νὰ ζήσω ὡς πρὶν καὶ νὰ τὰ ἀναθρέψω μὲ τοὺς ὄρους ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους καὶ ὁ ἴδιος ἀνετρέφην καὶ ἔζησα.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΟΙ ΕΦΟΡΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Πιστεύομεν ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ὁμογενείας ἡμῶν ἐμορφώθη πλέον σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος ἡ πεποιθήσις, ὅτι τὸ μέλλον τοῦ γένους

μας καὶ ἡ ἀνατολὴ καλλιτέρας ἐποχῆς ἀποκλειστικῶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου.

Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀκόμη παρ' ἡ-

μῖν ἀφώτιστα πνεύματα, τὰ ὅποια δὲν κατενόησαν τὴν ὑψίστης σημασίας ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι δι' ἡμᾶς ἀποκατάστασις ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου εἶναι τι ἀκατανόητον ἄνευ τοιούτων καλῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἐργατῶν, εἶναι πλέον καιρὸς νὰ συναισθανθῶσι τοῦτο καὶ αὐτὰ, διότι ματαίως προσδοκῶμεν καρποφορίαν γενναίαν καὶ ἀρτίαν τῶν τέκνων μας ταὶ τῆς μελλούσης γεννεᾶς μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἄνευ ἱερέων καὶ διδασκάλων, ἱσταμένων εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ των.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὸν ἱερέα ἢ Μητρόπολιν ἡμῶν, δι' ὧν ἔβηκεν ἀπαγορευτικῶν αὐστηρῶν διατάξεων νὰ μὴ χειροτονῆ μηδὲ δέχηται τοὺς ἐξ ἄλλων ἐπαρχιῶν καταφεύγοντας πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς ἐν Σμύρνῃ Ἱερωμένους πεποιθᾶμεν ἀκραδάντως, ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστων μόνον ἐτῶν οὗτος, ἐξασφαλιζομένης τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐτοῦ συντηρήσεως, θὰ καταστῇ ἀξίος τῆς ὑψηλῆς ἐν τῷ κόσμῳ κλήσεώς του.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ ὁμοίως εἰς τὸν διδάσκαλον, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς συμπτώσεως τῶν Ἐφορευτῶν καὶ τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς καὶ συνεπικουρίας ὄλων τῶν λιπῶν κοινωνικῶν παραγόντων καὶ συμπάντων τῶν πολιτῶν τοῦλάχιστον ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ φωτισμὸς τῶν τέκνων καὶ ἀπογόνων μας καὶ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις τῆς φυλῆς μας δὲν εἶναι ὄνομα μόνον καὶ λέξεις κεναί.

Δι' ὃ καὶ θεωροῦμεν ὑψίστον ἡμῶν καθήκον νὰ ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε ἰσχυρὰν τὴν πατρικὴν ἡμῶν φωνήν, καὶ νὰ καλῶσωμεν πάντας τοὺς χρηστοὺς πολίτας νὰ βελτιώσωσι τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ διδασκαλίου ἂν θέλωσι νὰ ἴδωσιν αὐτὸν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἰστάμενον εἰς τὴν προσήκουσαν καὶ εὐκταίαν θέσιν.

Δὲν θέλομεν πληθῶν διδασκάλων, ὑπὸ προσωπικῶν ὡς τὰ πολλὰ συμπαθειῶν διοριζομένων καὶ διατηρουμένων εἰς τὰς θέσεις των καὶ μὴ δυναμένων νὰ ἐπιτελέσωσι τελεσφόρως τὸ ἔργον αὐτῶν, ἀλλὰ θέλομεν νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ θύραις σχολικοῦ ἔτους ἡ προσήκουσα ἐν τῷ προσληφθησομένῳ διδασκαλικῷ προσωπικῷ διαλογῇ καὶ ἡ προτίμησις τῶν ἀξίων καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος προσώπων, ὁπότε ἔχομεν τὴν δικαίαν ἀξίωσιν καὶ ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ σωφρονοῦσα κοινωνία ν' ἀμειψθῇ ὁ κόπος τῶν ἐργαζομένων διδασκάλων ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ μικρολόγος γλισχρότης περὶ τὴν μισθοδοσίαν τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν τῆς φυλῆς μας. Ὅσοι δὲν κατενόησαν ἔτι ἢ δὲν θέλωσι νὰ κατανοήσωσι τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, καὶ ὅσοι δὲν ἐργάζονται νὰ τὴν πραγματοποιήσωσι, ματαίως ἀναμέγουσι ν' ἀνατελῶσιν εὐτυχέστεραι ἡμέραι διὰ τὸ Ἔθνος μας.

Καλοῦμεν τοὺς ἱεροκήρυκας καὶ τοὺς ἔχοντας λόγον διδασχῆς, προῖ-

σταμένους, τὸν ἐγγώριον ὁμογενῆ τύπον καὶ πάντας τοὺς δυναμένους εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι' ἔργων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν διὰδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῶν σωτηριῶν διὰ τὸ Ἐθνος μας τούτων ἰδεῶν, ὅπως αἱ μὲν ἱεροκήρυκες ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοῦ ἄμδωνος διαφωτίσωσι τὸν λαὸν καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καρδίαν του, ὁ δὲ τύπος θεωρήσει τὸ ζήτημα τοῦτο ἄξιον ὑψίστης προσοχῆς καὶ ὑψώσεως καὶ αὐθις τὴν φωνὴν του πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ πραγματοποίησιν τῶν ἀνωτέρω ἰδεῶν, αἱ δὲ ἐφορεῖται καὶ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων θεωρήσωσι τὸ πρᾶγμα ἐπιγόνον καὶ θελήσωσι πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων μας νὰ συμμορφωθῶσιν ἐγκαίρως πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὰ ἄνω συνιστώμενα. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 5 Ἰουνίου 1912.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουκάκη (περιοδεύοντα) — Πανοσ. Ἱερομόναχον κ. Παρθένιον Ἀπολλάνιον (Ῥόδον). — Πανοσ. Ἱερομό-

ναχον κ. Μάρκον Κεντητὸν (Ἱεροσόλυμα). — Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Ἰωακείμ Σ. Ἀναγνωστόπουλον (Χάλκη). — Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Χρυσόστομον Π. Ἱατρέλην (Πολυχῆτον—Μιτυλήνης) καὶ Κουρ Ἰωάννην Ε. Πανσεληνιάδην (Χάλκη). — Βλάσιον Ἱ. Μολλᾶ (Ζεῦινλῆ). — Ἀναστάσιον Σταμπολῆ (Βάλια). — Σταῦρον Παναγιώτου (Κων/πολιν). — Γεώργιον Χατζόγλου καὶ Χαράλαμπον Σταύρου (40 Ἐκκλησίας). — Γεώργιον Σκλάβον (Πλωμαρίτην) — (Μύλασσα). — Λάζαρον Ἀποστόλου (Τσερέπλιανην) καὶ Δημήτριον Βακίριτζόγλου (περιοδεύοντα). Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — Ὁσιώτατον Μοναχὸν κ. Εὐλόγιον Ἀγιοπαυλίτην (Ἅγιον Ὀρος). — Κον Θεοφάνην Βασιλείου (Γκιουμουλτζίνα). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Διδεσιμ. Οἰκονόμον παπᾶ Νικόλαον (Μακροχώριον—Κων/πόλεως). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν. Συνηρομῆ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Διδεσιμώτατον Οἰκονόμον παπᾶ Κωνσταντῖνον (Βιλλανόβα—Ῥόδον) καὶ Κουρ Γ. Ζαχαρούλην (Ἱεροσόλυμα). — Εὐγένιον Ν. Καλαφάτην καὶ Δημήτριον Τρικεριώτην (Τρίγλια) καὶ Στυλιανὸν Ν. Κατιρτζηδάκη (Κιουλούνιον). Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Α. Σ. Ἅγιον Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. κ. Ἱερόθεον (Κων/πολιν) καὶ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνθιμον Α. Μαζῖνον (Σαλιχλή). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῶ ἐξωτερικῶ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐναστον τεθῆκος μεταλ. 2

Ἐπεθύνηος : Π. Γ. ΔΟΥΒΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΕΗΣ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Μιτυλήνης

